

oppebære saadan Hjælp, dog at der herved bortses fra den i Folkeforsikringslovens § 40, Stk. 4, fastsatte Grænse for det Beløb, hvormed Børnetillæg kunde være ydet.

stk. 2. Til Raadighed for det sociale Udvalg til Ydelse af paakrævet supplerende Hjælp af en vis almindelig Karakter, saasom Tilskud til Husleje, Brændsel, Beklædning o. lign. eller til Ydelse af Hjælp under særlige Forhold i Anledning af Trang opstaaet som Følge af langvarig Sygdom, meget store Forsørgerbyrder eller andre særlige Omstændigheder, stilles et Beløb, der staaer i procentvis Forhold til de af Kommunen i paagældende Regnskabsaar inden for den i Stk. 1 angivne Grænse ydede Beløb. Procenten fastsættes til $\frac{4}{3}$ af den i Folkeforsikringslovens § 40, Stk. 5, for Beregningen af det samlede Beløb til personlige Tillæg til Invalide- og Aldersrentenydere fastsatte Procent af Grundbeløbene af de i det foregaaende Regnskabsaar udredede Invalide- og Aldersrenter. Dette Raadighedsbeløb kan af Arbejds- og Socialministeren forhøjes med indtil Halvdelen i Tilfælde, hvor Kommunalbestyrelsen godtgør, at et særlig højt Leveomkostningsniveau inden for Kommunen i Forhold til andre tilsvarende Kommuner eller andre ganske særlige Forhold gør en saadan Forhøjelse paakrævet.

stk. 3. Det paahviler Kommunerne at foretage en saadan Kontering af den ydede Hjælp, at det kan paases, at Hjælp ikke ydes ud over de i Stk. 1 og 2 angivne Grænser. De nærmere Bestemmelser herom fastsættes af Arbejds- og Socialministeren, saaledes at der for København og andre store Kommuner kan tillades Afvigelse fra den almindelig fastsatte Ordning, for saa vidt det paa anden Maade med tilstrækkelig Sikkerhed kan godtgøres, at Hjælpen ligger inden for de i Loven fastsatte Grænser.

stk. 4. Ydes der Hjælp ud over de i Stk. 1 og 2 angivne Grænser, kan det overskydende Beløb ikke anmeldes til mellemkommunal Refusion, ligesom der heller ikke for dette kan faas Tilskud fra den fælleskommunale Udligningsfond, og det paahviler vedkommende Tilsynsmyndighed — for Landkommunerne Amdsraadet og i øvrigt Arbejds- og Socialministeren — at paase, at der træffes Foranstaltninger, der er egnede til at bevirke, at Hjælpen fremtidig holdes inden for de fastsatte Grænser. Hvor der efter Karakteren af den stedfundne Tilsidesættelse af de fastsatte Regler skønnes at være Grundlag herfor, drager Tilsynsmyndigheden Omsorg for, at der i det fornødne Omfang gøres Erstatningsansvar og eventuelt Strafansvar gældende.«

Til § 298.

I § 298, Stk. 1, udgaar Ordet »Forsørger«, og Ordet »Kommunehjælp« ændres til: »Kommune- eller Fattighjælp«.

§ 298, Stk. 3, affattes saaledes:

»Ydes der Rejsehjælp, uden at Betingelserne herfor efter Stk. 1 er til Stede, er den Kommune, hvorfra Hjælpen er ydet, forpligtet til — saafremt Trangs- tilfældet ikke afbrydes forinden, jfr. herved Reglerne i §§ 60—63 — fuldt ud i 2 Aar fra Tilflytningen at regne at refundere og selv at bære den Kommunerne, det mellemkommunale Refusionsforbund og den fælleskommunale Udligningsfond (for Udlændinge Statskassen) paahvilende Andel af Udgifterne ved al Hjælp, som derefter maa ydes vedkommende i andre Kommuner. Foreligger der en grov Tilsidesættelse af Bestemmelsen i Stk. 1, kan det dog af Arbejds- og Socialministeriet bestemmes, at den nævnte Begrænsning af Refusionspligten til 2 Aar bortfalder.«